

650617 อานาปานสติอย่างพุทธ ไม่มีนัตถิกทฤษฎี พุทธศาสนาตามภูมิ บ้านราชฯ

<https://www.boonniyom.net/52167.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

https://docs.google.com/document/d/1_U0KT9P9Ctc7Ht3hwmDnfTRO2mxPyh0dSuwPMLaHaVk/edit?usp=sharing

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/15JwWmsQ4b_d_z7Kx6MujkpvsFFg6syXV/view?usp=sharing

และดูวิดีโอได้ที่ https://youtu.be/i_8lcQ8-5qU

และ <https://fb.watch/dl6uNtmanm/>

สมณะเดินดิน... วันนี้วันศุกร์ที่ 17 มิถุนายน 2565 ที่บรรราชธานีอโศก ช่วงโควิดทำให้เราปิดหมู่บ้าน ทำให้ลงหลักปักฐานกันได้ดี แต่ตอนนี้การ์ดก็ตกกันมากแล้ว เขาถือว่าเป็นเหมือนโรคหวัดแล้ว แต่ก็อันตรายสำหรับคนที่มีความเสี่ยง พวกเราควรระมัดระวังต่อไป เพราะพวกเราเป็นครอบครัวใหญ่ อยู่กันหลายร้อยคน ติดคนเดียวอาจลามไปยกหมู่บ้านได้

พ่อครูว่า...เราก็มีอะไรจะให้ยิ่งกว่าทุเรียนอีกนะ แต่เราให้ก็มีขีดจำกัดของมันให้เท่านี้เท่าที่จะแจกกันได้ ถ้าเรามีมากกว่านี้ก็แจกได้มากกว่านี้ เรากินบ้างแจกบ้าง

ที่จริงว่ากันไปแล้วพวกเราก็ไม่กินกันเต็มที่ทั่วถึงเท่าไรหรอก คนเป็นหลายร้อยอยู่ แต่เราก็ต้องฝึกแจกด้วย พวกเราบางทีก็ต้องหัดลดหัดอดอะไรบางอย่างก็ว่ากันไป หมุนเวียนกันไป เพราะมันมีหมุนเวียนมาเรื่อยๆ กว่าจะหมดฤดูกาล เป็นร้อยลูก ก็พออยู่ได้ เผลอแล้วก็คงจะถึง 500 ลูก ได้กินกันคนละลูก เพราะว่าคนอยู่ประมาณ 500 คนขนาดนี้

***SMS* วันที่ 15-16 มิ.ย. 2565**

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน กโบาย กับกุสโบาย ต่างกันอย่างไร

_เดชา อำพร : การ "เสียรู้(ถูกหลอก)แล้วทำทาน" อาจทำให้ "ทานของเรา" ถูกนำไปใช้ในทาง "ผิดศีลธรรม" ก็เป็นได้ครับ...จึงไม่ควร"เสียรู้ในการทำทาน"ด้วยประการทั้งปวง..

นี่แหละทำไมจึงบอกว่า"พุทธอาจเป็นแค่ปรัชญา"ที่มักถูกค้านแย้งได้อยู่เสมอ..

แม้พระพุทธเจ้าก็ใช้ "กลเม็ดหรือแท็คติก" ที่เรียกว่า "กโบาย" หรือ "กุสโบาย" ต่อ "เทวทัต" ในหลายๆชาติ.. เช่น การตีมือที่กำลังทลายของเทวทัต และไม่คืนนกที่บาดเจ็บให้กับเจ้าของนกคือเทวทัต เช่นเดียวกัน นั่นไง..

ผู้นำอโศกก็ใช้กลเม็ด(แท็คติก)ที่พูดว่า "อาตมาไม่ขอตอบใดๆ" เช่นเดียวกันนั่นไง..

แต่พระเยซูไม่ใช้กลเม็ดหรือแท็คติก จนต้องถูกจับไปตรึงกางเขน นั่นไงล่ะ..

รวมทั้ง "คานธี" ก็มีการ "ประท้วงแบบตรงๆ" (เดินไปให้เขาตีแล้วไม่สู้).. ไม่ใช้กลเม็ดหรือแท็คติกใดๆ.. และที่สุดถูกพวกเสียผลประโยชน์ยิงตายในละ

พ่อครูว่า...คุณจะนิยมชมชื่นฝ่ายไหนอย่างไร อาตมาก็ไปละลาบละล้งของคุณไม่ได้หรอก คุณจะชื่นชมฝ่ายไหนก็เลือกเอา แยกง่ายๆ สัทธานุสารี หรือธัมมานุสารี หรือสาย

ศรัทธากับสายปัญญา อาตมาเป็นสายปัญญาโดยตรง สายเดียวกันกับพระสมณโคดม ส่วนคานธีหรือพระเยซูเป็นสายศรัทธา ไม่ใช่สายปัญญาโดยตรงอย่างอาตมา ก็เป็นธรรมดา เพราะว่าสายปัญญากับสายศรัทธาพระพุทธเจ้าแบ่งไว้ชัด มันเป็นเรื่องของจริง เป็นเรื่องของแต่ละคนสั่งสมเป็นตระกูลเลย เป็น DNA ปัญญากับ DNA ศรัทธา เป็นอย่างนั้นมาแต่ไหนแต่ไร ในโลกก็มี 2 ชนิด คนก็มี 2 ชนิดใหญ่ๆนี้แหละ

อย่างสายศรัทธาเป็นเทวนิยม มีเยอะ สายปัญญานี้ อเทวนิยม รู้แจ้งรู้จบในเทวะ แล้วก็ไม่ได้ใจในเทวะ สูงสุดถึงขนาดนั้น มีปัญญา

เพราะฉะนั้นคนที่จะมีปัญญาสูงสุด จนกระทั่งถึงขั้นเข้าใจคนมี 2 ตระกูล แล้วก็เห็นใจเขา อนุโลมปฏิโลม แต่ก็รู้ว่าคนตระกูลปัญญาสูงกว่าศรัทธา หรือเทวนิยมโดยตรง

สายศรัทธาโดยตรงจะเลือกเอา เลือกเอาการเชื่ออย่างเดียว ไม่มีเหตุผลหรือกุศโลบายหรือกโลบาย

ก็ขอขยายคำว่ากุศโลบาย หรืออุบายที่เป็นกุศล ถ้ากโลบายนี้ไม่ใช่กุศล เป็นคำกลางๆ เป็นกล กโลบาย แต่กุศโลบายถือเป็นกุศล กุศลโดยตรงแปลว่าฉลาด แปลว่าดีงาม

อุบาย บาลีคือ อุบายะ แปลว่าหนทางหรือวิธี ผู้มีปัญญาก็จะใช้หนทางหรือใช้วิธีที่ฉลาดหรือที่ดีงาม อุบายโกศลคือวิธีของคนผู้มีปัญญา จะใช้วิธีหรือหนทางที่ดีงามหรือฉลาด

ก็เข้าใจจิตที่เป็นกุศล คุณก็สะอาดดีในความเป็นกุศล อกุศล ในความเป็นโลกียะ เราเลือกกุศล ไม่เป็นอกุศลเด็ดขาด เพราะว่าเป็นผู้ซื่อสัตย์สุจริต รู้กุศล อกุศล และไม่ทำอกุศลเด็ดขาด

ส่วนคนที่ไม่ซื่อสัตย์ ไม่สุจริต เขาก็ใช้อุบายอกุศล ใช้กลเม็ดเทคนิคอะไรที่คุณว่ามานี้แน่ๆ เพราะฉะนั้นมันก็มีความจริงใจจริงจังที่ต่างกันแน่นอน

ที่นี้คุณจะทำอย่างไรก็ตามแต่คุณชอบ ส่วนคุณจะไม่ชอบอย่างไรเลย จะหลายๆแหละๆ ไม่เอาอย่างนั้นอย่างนี้ให้เด็ดขาด คุณไม่มีที่จับในตัวเอง นาน คนพวกนี้ก็เป็นคนพวกวิริยาก็จะใช้เวลานานถึง 80 เท้า ถ้าเป็นปัญญาจะใช้เวลาประมาณ 20 หน่วย ส่วนศรัทธาเขาก็ใช้ความตรงของเขาจะใช้เวลานานถึง 40 หน่วย 40 เท้า ส่วนวิริยาก็ หลายๆแหละๆ ใช้เวลาถึง 80 อสงไขยกับเศษแสนมหากัป จะจบไม่จบแหล่

ก็ไม่เป็นไร อาตมาว่าก็ขอมองตามประสาอาตมาว่า ผู้ที่ใช้นามว่า เดชา อัมพร และโพสต์มาตลอดเวลา ก็ดีนะ ให้เราได้คิด ได้รู้ว่าโลกจินตา การคิดของชาวโลกมันสารพัดสารเพ จะคิดอะไรก็ได้ บ้าๆ บอๆ บวมๆ บางทีเราก็เหนื่อยเหมือนกันกับพวกที่คิดว่าบ้าๆบอๆ จะไม่โอภาปราศรัยเสียเลยก็ได้ ก็เลยพูดบ้าง เอาละ สำหรับวันนี้ คุณเดชา อัมพร ก็ขอบคุณ ส่งมาอีกนะ มีแง่คิดอะไรดีๆ และคุณก็ศึกษาดีๆ ปฏิบัติด้วย แล้วหาสัมมาทิฐิให้เจอ แล้วก็มุ่งมั่นตามสัมมาทิฐิที่คุณแน่ใจ อันนี้มันบังคับกันไม่ได้ คุณก็ต้องเลือก คุณไปเลือกสัมมาทิฐิผิด คุณไปหลงมิจฉาทิฐิว่าเป็นสัมมาทิฐิ อันนี้ก็ได้อะไรสงสารเท่านั้นเอง ก็ขอให้คุณเลือกสัมมาทิฐิได้ถูกต้องนะ จบตรงนี้ก็แล้วกัน

__ข้อทิพ หนูทอง : อยากไปอยู่บ้านราช จัง

พ่อครูว่า...ขอเชิญมาได้ มีหลักเกณฑ์ถือศีล 5 รับประทานอาหารมังสวิรัต ไม่มีอบายมุข ก็มาได้ในชุมชนชาวอโศกทั่วประเทศ

_ปารัตน์ หนึ่งในธรรม : กราบนมัสการ พ่อท่านด้วยความเคารพอย่างสูง เห็นพ่อเมตตาตอบคอมเมนต์ของผู้ที่เขียนถามทุกคำถามไม่ว่าชมหรือติ พร้อมตอบด้วยความเมตตา กราบสาธุค่ะ

_Bua Lukpho บัว ลูกโพธิ์* : ดิฉันกินมังสวิรัต ไม่ได้กินของปโลมแล้วแต่กินโดยใช้กะทิแกงปรุงรสให้ดี โดยใส่ถั่วทุกถั่ว กินกับผักสด เพราะดิฉันสออย่างคนภาคกลางกินคะ ยกเว้นน้ำพริกเผ็ด ๆ ไม่เอาเลย ทำน้ำพริกต้องไม่เผ็ด จึงจะอร่อย เพราะดิฉันส และอีกอย่าง จะไม่นึกถึงเนื้อสัตว์ / เมื่อก่อนรู้แต่ว่า การไปทำบุญ ทำทาน ตักบาตร ที่บ้านนอก เป็นการได้นุญแล้ว แต่มาสะดุดใจเมื่อตอนไปเที่ยวไหว้พระ 9 วัด ที่จ. อุทยา จองตัว ชสมก. จัดไป ดุสนุกสนานมาก เพราะไปเที่ยวเป็นกลุ่ม ๆ กับเพื่อน มีพระวัดหนึ่ง มาถึงบอกกับกลุ่มเราว่า ให้ทำบุญ คือพุทธรัง เอาสดงค์ ใส่ตุ้ ธรรมัง เอาสดงค์ใส่ตุ้ สังฆัง เอาสดงค์ใส่ตุ้ คราวนี้ วงแตกเลย จะไม่ให้ถ้าคนอื่นมาแนะนำอย่างนี้ประสบการณ์อย่างไรสาระค่ะ

สื่อธรรมะพ่อครู ตอน กลืน-ผ้าป่าตามพระธรรมวินัยเป็นอย่างไร

_วรุฒิ สีแก้ว : ผ้าป่าและกลืน มันเป็นวัฒนธรรมทางศาสนา ไม่ใช่มาจากหลักคำสอน ต้องแยกให้ออก ไม่มีอะไรถูกสองด้าน ยกตัวอย่างชาวอโศกให้ผู้หญิงบิณฑบาตเหมือนพระยังผิดร้ายแรง ส่วนตัวมองเห็นแต่มานะตัวตนในตัวชาวอโศก

พ่อครูว่า...ก็ไม่ใช่เป็นไรก็พยายามศึกษาตามๆกันไป

ขอพูดถึงเรื่องผ้าป่าและกลืนก่อน ที่บอกว่ามันเป็นวัฒนธรรมทางศาสนาก็ใช่ แล้วบอกว่าไม่ใช่มาจากหลักคำสอน ต้องแยกให้ออกว่าอย่างนั้นนะ

อันนี้ก็ขออธิบายแสดงความเห็นร่วมกับคุณวรุฒิ สีแก้ว

ผ้าป่าและกลืน อยู่ในพระวินัยเลย เป็นวัฒนธรรมทางศาสนาจริงๆ ต้องเข้าใจให้สัมมาทิฐิ

ผ้าป่าเป็นผ้าที่เขาทิ้งแล้วเรียกว่า ผ้าบังสุกุล แปลว่า ของเขาทิ้งแล้ว ทิ้งขว้าง เช่น ผ้าห่อศพ เป็นต้น หรือผ้าที่เขาทิ้งแล้วไม่มีเจ้าของ ไม่มีผู้แสดงตัวเป็นเจ้าของแล้ว เลยเรียกว่าผ้าบังสุกุล ผ้าที่ไม่มีเจ้าของ ก็ต้องไม่มีผู้เป็นเจ้าของมายืนยันให้คนอื่นรู้ พระพุทธเจ้าตรัสเขตไว้อย่างนี้

ผ้าอันนี้ไม่มีเจ้าของแล้วเรารู้ชัดว่าไม่มีเจ้าของ เป็นผ้าที่เขาทิ้งเด็ดขาด ไม่มีใครเขามาดูแลเอาคินแล้ว ถ้าผ้านี้ยังมีเจ้าของแล้วมายืนยันว่าทอดผ้าป่า ซึ่งมีเจ้าของอยู่ทนโท่ อย่างนี้ไม่ใช่ผ้าป่า อันนี้มันผ้าขี้ตุ้ เป็นผ้าที่มันไม่เข้าท่า มันเรื่องวินัย มันผิดวินัยแล้ว ผ้าป่าสามัคคี ขี้หมาอะไร มันออกนอกกริต นอกธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ผ้าป่าเป็นผ้าที่ไม่มีเจ้าของ เป็นผ้าที่เขาทิ้งไว้แล้วจริงๆ ถ้าผ้านี้ยืนยันว่ามีคนเป็นเจ้าของ ฉันหามา เป็นต้น คนที่มีเงินมีทองมีสิทธิ์จะซื้อหามาถวายพระได้ เป็นผ้าที่มีเจ้าของ ต่างกันกับผ้าป่า

เดี๋ยวนี้เอาคำว่าผ้าปามาทอดกัน คือ ผ้าป่า จะหาได้เป็นผ้าที่เขาทิ้งและไม่มีเจ้าของเก็บเท่าไรก็ได้ ไม่มีกำหนดเวลา ไม่มีลิมิต ไม่มีจำกัด

ต่างกันกับผ้ากลืน คือผ้ามีเจ้าของ ไม่ใช่ผ้าป่า กลืนเป็นผ้าที่มีเจ้าของ แม้จะไปเก็บผ้าบังสุกุล ผ้าที่เขาทิ้งแล้ว ได้มา เอามาเย็บ กลืน แปลว่าสะดึง ใหญ่ๆ ผ้าที่เขาทิ้งแล้วมันไม่มีผืนใหญ่เต็มจิวรผืนเดียว ผ้าห่อศพไม่ได้ผืนใหญ่ขนาดนั้น จิวรผืนหนึ่งนั้นกว้างยาวไม่ใช่หน่อย

นางวิสาขา เป็นต้นบัญญัติไปขอพระพุทธเจ้า ให้ผู้มีเงินมีสตางค์พอจะซื้อผ้าจีวร ไตรจีวร 3 ผืนนี้ถวายพระได้ ถือว่าเป็นผ้าคหบดี พระพุทธเจ้าก็อนุโลม เพราะฉะนั้นกลืนทอดได้ มีเจ้าของมายืนยันได้ ให้เวลาทอดกลืนได้แค่ 1 เดือนออกพรรษา เลย 1 เดือนไปก็ทอดกลืนไม่ได้ ทอดได้ในเวลา 1 เดือน แล้ววัดหนึ่งทอดได้ 1 เจ้า มากกว่า 1 เจ้าก็ไม่ได้ ไม่ได้มีเงินมีทองมาเกี่ยวอะไร มีแต่ผ้า เดียวนี้ผ้าป่าก็เป็นเงิน กลืนก็เป็นเงิน หาวิธีหาเหตุผลที่จะหาเงินให้ได้มากที่สุดโดยเลี้ยงบาลีกันไป บาปกินหัวกันเลอะเทอะ

อาตมาเริ่มต้นทำงานศาสนา มา ตอนแรกก็ให้เขาทอดกลืน มันไปไม่เป็นเลย อาตมาก็เลยทอดกลืนแค่ครั้งเดียว มันเลอะเทอะไปหมดเลย มันไม่เข้าเรื่องเข้าราว เป็นกระทะทองแดง อาตมาใช้คำว่า ทอดกระทะทองแดง พวกเราทั้งหลายจะหาแต่เงิน ถ้าขึ้นทำอันนี้ขึ้นมาไปหาแต่เงิน เสียศาสนา เสียธรรมะพระพุทธเจ้าหมด

เพราะ กลืน เป็นผ้าที่มีเจ้าของได้ ไม่ใช่ของทิ้ง แล้วก็เอาผ้ามาทอด ไม่ใช่เอาเงินมาทอด ถ้าเอาเงินมาทอดนั้น กระทะทองแดง ไदनรก ทอดกลืนเนีย ไม่ใช่ทอดเงิน เพราะฉะนั้นยังเบี่ยงบาลีที่จะไปทอดกลืนก็คือให้เงิน แล้วไปเบี่ยงบาลีว่าเป็นปัจจัยด้วย คือเงิน แล้วเอาไปซื้อผ้าที่หลัง เดียวนี้คนมีผ้าจีวรแบ่งกันนุ่งห่มกัน โอโห! พระไม่ก็แสนรูป เหลือเฟือแล้วยังซื้อมาถวายกันไม่หยุดหย่อน เพ้อ ไม่เข้าเรื่อง

สรุปคำว่าผ้ากลืนกับผ้าป่าต่างกัน ผ้าป่าต้องเป็นผ้าที่ไม่มีใครเป็นเจ้าของจริงๆ เขาทิ้งแล้ว ส่วนผ้ากลืนนั้นมีเจ้าของได้ ทอดได้ แล้วทอดได้ 1 ครั้งต่อปีภายในเวลา 1 เดือน เลยจากนั้นก็ไม่ได้แล้ว อย่างนี้เป็นต้น

นิมนต์พ่อครูจิบน้ำ

สมณะเดินดิน... พุทธประสงค์ในเรื่องการทำกลืน เพราะจะไม่ได้ไปสร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้าน นางวิสาขาที่เป็นอุปัชฌาภิกษุใหญ่สงสารพระสงฆ์ ก็บอกว่าให้ชาวบ้านที่มีเงินถวายจีวรเครื่องนุ่งห่มให้ภิกษุได้ แต่เดี๋ยวนี้กลายเป็นเรื่องหาเงินสร้างความเดือดร้อนให้กับชาวพุทธอย่างมาก ถือว่าได้เงินมากยิ่งขึ้นไปอีก พระพุทธเจ้าไม่ต้องการให้สาวกสร้างความเดือดร้อนแม้แต่น้อย ขนาดผ้าก็ยังให้หาที่เขาทิ้งแล้วมาเย็บรวมกัน

ສິດສະຟອກ ດອນ ນັດຄິກທິຖຸລີ ແລະ ເນວສັງຍານາສັງຍາຍຕະ ໃຫມ່ທິຈບ

_พ่อครูว่า... ที่บอกว่าให้ผู้หญิงบวชและเป็นความผิดร้ายแรงเห็นมานะอัศจรรย์ในชาวอโศก ...ก็มองให้ดีให้ถึงความไม่มีตัวตนของชาวอโศกบ้าง อาตมาบอกไม่ได้หรอก ก็ขอยืนยันว่าผู้หญิงชาวอโศกที่บวชเป็นสิกขมาตุ เป็นผู้ที่ไม่ใช่เงินทองแล้ว จริงๆ ไม่ใช่เพราะแหละไม่ใช่ชื้อไม่ขาย เหมือนสามเณรขึ้นไปถือศีล 10 แต่สิกขมาตุเราไม่ใช่เงินถือว่าเป็นพระจริงๆถือว่าเป็นเณรจริงๆ ศีลของเณรศีลของพระไม่มีเงินไม่ใช่เงิน ใช้เงินก็ผิดศีล 10 ขึ้นไป ผู้ที่มีศีล 10 ขึ้นไปไม่ใช่เงินไม่ใช่ชื้อไม่ขาย ต้องพึ่งพาตนเองเลี้ยงตนเองด้วยปัสัขแห่งหมายความว่าต้องเดินบิณฑบาต เพราะฉะนั้นผู้หญิงก็ตามหรือเณรก็ตามที่มีศีล 10 ขึ้นไปแล้ว จริง ไม่ใช่เงิน แล้วจริง จึงมีสิทธิ์จะบิณฑบาตเลี้ยงตนเองด้วยปัสัข เป็นสัมมาอาชีวะ

เพราะฉะนั้นผู้ที่ยังเข้าใจไม่ได้อย่างคุณเดชา อัมพร หรือวรุดิ สี่แก้ว เข้าใจดีๆ โดยเฉพาะคุณเดชา อัมพร ที่มีความคิดแบบนี้ นັດຄິກທິຖຸລີ ຄື່ຜູ້ທີ່ມີມິຈຈາທິລິຊນິດໜຶ່ງ ທີ່ຍຶດຄື່ຜູ້ທີ່ອະໄວ້ ກໍ່ໃຫມ່ ໃຫມ່ ເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈ ເປັນຄວາມຍຶດຄື່ຜູ້ທີ່ອະໄວ້ ວ່າໃຫມ່ໃຫມ່ທິຈບທັງໝົດ ມີແຕ່ສມຸຕິ ສມຸຕິອຸ່ງດຶ່ງ ເປັນສມຸຕິສັຈຈະ ຍັງໃຫມ່ມີປັດຖະຍາໃນເລື່ອງປຣມັດຄໍສັຈຈະເລຍ ຄຸນຄ່ານີ້ ຍັງ

ไม่รู้ ยังไม่เข้าถึงจิต มองออกข้างนอก มองอะไรเป็นสมมติหมด บอกว่าทุกอย่างเป็นสมมติ ไม่ยึดมั่นถือมั่น ทุกอย่างอนัตตาไม่มีตัวตน คุณกินก็เป็นตัวตนนะ คุณนั่งหมกก็เป็นตัวตนนะ เพราะถ้าสุดโต่งไปมากก็จะกลายเป็นพวกเซน

เดี๋ยวนี้อยู่ในอินเดียก็ยังมี ไม่เอาอะไรทั้งนั้นเลย ส่วนเรื่องการกินมันจ้านน ไม่กินไม่ได้ กินให้น้อยที่สุด อย่าว่าแต่มีมือเดียวเลย มือเดียวเขาก็ประหยัดน้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้ ถึงผอมอย่างนั้น เซนจริงๆ ไม่มีอ้วนเลยซักคนเดียว ส่วนเซนปลอม ก็มีที่แฝงเยอะ ไม่นั่งผ้า พุงพลุ้ย แต่เซนจริงๆ ไม่ค่อยเห็นเท่าไรหรือนานๆจะขึ้นมาโชว์เซฟ เดินโชว์ จนมีผู้หญิงไปทดสอบจับจู้ นับถือที่สุดเลย แต่จิตเขาต้องการทดสอบหรือ อะไรของเขาก็แล้วแต่เคยมีภาพอย่างนี้มาด้วย แต่พวกเซนก็ไม่เอาอะไรเลย มันสุดโต่งไป ไม่รู้จักสมมติที่เป็นสภาพ 2 อย่างตามที่พระพุทธเจ้าท่านตรัส เทวะ ความเป็น 2 ยิ่งใหญ่ที่สุด ทุกวันนี้อาตมาตายลงไปชาตินี้ก็ยังอธิบายคำว่าเทวะไม่หมด อธิบายให้เข้าใจไม่ได้เต็มที่แน่ๆ รู้ฝีมือตัวเองเลย

__ชาญชัย เปลี่ยนแมน : อรหันต์เป็นสมมติบัญญัติ...ไม่มีอะไรเลยสำหรับความว่างบนโลกใบนี้ คำพูดที่ พุฒมานั้นมันให้ค่าอะไรไม่ได้เลยเป็นคำพูดที่เป็นสังฆารธรรมทั่วโลกที่ใช้ภาษาเอามาแสดงการสื่อสารให้เข้าใจชั่วคราวๆเท่านั้นเอง...แต่มีประโยชน์นำมาใช้ให้ไปเข้าใจในวิสังฆาร...ไม่เคยรู้ใจ....พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า....แม้แต่คำของศาสดาที่ออกจากพระโอษฐ์....ก็ยังเป็นสังฆารธรรม...งมงาย...แม้แต่ที่พิมพ์มานี้ก็ยังเชื่อไม่ได้.โปรดอย่าเชื่อและก็อย่าเชื่อ?

พ่อครูว่า...ไม่งงหรือก เข้าใจที่คุณสื่อมาด้วย ไม่ต้องบังคับอาตมา อาตมาจะยังไม่เชื่อคุณหรือก รับรู้เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นคุณเดชาก็ดี ศึกษาให้ดียังมีอีกเยอะแยะคนที่จะมีแนวความคิดนี้ คือ เอนไปข้างวิตักกจริตหรือนัตถิกทฤษฎี ยังไม่ลงตัวยังจับจุดที่จะเริ่มต้นไม่ได้ ยังแกว่งอยู่อย่างนั้น อันนี้ใช่หรือไม่ใช่ เนวสัญญานาสัญญายตนะ จะว่าใช่ก็ไม่ใช่ ไม่ใช่ก็ไม่ใช่ คือ ยังยากมากเลย

เพราะฉะนั้นผู้ที่ยังมีจิต นัตถิกทฤษฎี หรือเต็มไปด้วย เนวสัญญานาสัญญายตนะ ยังแกว่งอยู่ เพราะฉะนั้นวิญญานฐิติ 7 ของพระพุทธเจ้าจึงไม่มี เนวสัญญานาสัญญายตนะ จบที่อาภิกขุญญายตนะ ไม่ใช่ยังมีอะไรเหลือ จะใช่หรือไม่ใช่ ไม่ใช่ก็ไม่ใช่ ไม่มี

เนวสัญญานาสัญญายตนะ คือผู้ที่ยังแกว่ง ยังจับจุดจับจุดมันจดยังไม่ได้ ยังมีทฤษฎีเนวสัญญานาสัญญายตนะ ก็เลิกกันเลย เป็นพวกยาวนาน เป็นศรัทธาก็ไม่ได้ ยิ่งเป็นปัญญาาก็ไม่ได้ใหญ่

คนที่มึศรัทธา ทฤษฎีจะเป็นหนึ่ง 1 แน่ๆไปเลย คนศรัทธาเนื่อจริง วันหนึ่งเขาจะถึงที่จบส่วนวิตักกะ จะกลับไปกลับมา มาๆไปๆ ไม่ถึงที่เสร็จสักที แกว่งอยู่อย่างนั้น ส่วนปัญญาคิณะนั้น แม่นตรงไม่เสียเวลา ตรงที่สุด เร็วที่สุด ไวที่สุด แม่นมาก ถึงจะสำเร็จ

อนุโมทนาสาธุที่คุณศึกษาตาม

__จิราวัฒน์ พิมพ์พงษ์ : ศาสนากับวิทยาศาสตร์เริ่มเข้ามาหากันและมีเหตุผลเกี่ยวโยงกันตามวิวัฒนาการของสายพันธุ์มนุษย์ชาติ เรื่องภพชาติเกี่ยวโยงกับมิติเชิงซ้อน ข้อสันนิษฐานวิทยาศาสตร์เกี่ยวของกับศาสนาพุทธโดยตรง ศาสนาไม่ได้มีจุดประสงค์ให้คนบรรลุอรหันต์ ไม่ได้มีจุดประสงค์ให้คนบรรลุนิพพาน แต่ผลที่เกิดจากเหตุเป็นแค่ผลพลอยได้ วัตถุประสงค์ของพระพุทธเจ้าคือสร้างสมดุลงให้สังคมมีความสุขแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าคนทั้งโลกจะเป็นคนดีทั้งหมดไม่ได้ เพราะแต่ละคนมีกรรมเป็นของตัวเอง กำเนิดเกิดก่อมาจากกรรมทั้งนั้น ทรงค้นพบสัจธรรมคือธรรมที่เป็นจริงและคนทั้งโลกปฏิเสธไม่ได้เลย แต่ก็ไม่เคยปฏิเสธ

อิทธิฤทธิ์ปาฏิหารย์ อภิญญาญาณ แต่พระองค์บอกว่าเป็นเรื่องไร้ประโยชน์ไม่ใช่หนทางในการดับทุกข์ พระสงฆ์จึงตั้งกฎอวดอุตรีขึ้นมาเพื่อปรามกิเลสส่วนหนึ่งของตัวเอง คนที่ประกาศตัวเองเป็นพระอรหันต์ต้องแสดงฤทธิ์แสดงธรรมให้เป็นที่ยอมรับต่อสายตาชาวโลกแล้วละครับ เหมือนพระพุทธองค์ที่ตรัสรู้แล้วประกาศตัวเองว่าเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วรู้จริงทำได้จริง ไม่ใช่มาเปิดหนังสืออ่านให้คนฟัง แคมโตะแย้งพระพุทธเจ้าหมด เหมือนประกาศตัวเองว่าอยู่เหนือพระพุทธเจ้าแต่เอาตำราเขามาอ่าน และก็หนีไม่พ้นรากเหง้าเดิมของศาสนาพุทธ ถ้าโต้แย้งสังขธรรมได้ก็สุดโต่งแล้วละครับ อวดดีอวดรู้เถียงความเป็นจริงแบบข้างๆ คูๆ สาวกที่หลงเชื่อมกมายไปตามกัน เมื่อพวกท่านตายไป จะไม่มีนรกสวรรค์ พวกท่านไปสู่ภพภูมินอกศาสนาพุทธ ไปสู่มิติอื่น เพราะพวกท่านคือคนนอกศาสนา

พ่อครูว่า... ขอฟุดตรงนี้ก่อน ความหมายของพระพุทธเจ้าของคุณ นี่คือการเห็นของคุณ อยาามาชี้ตัวว่าพระพุทธเจ้าเป็นความเห็นของคุณ อาตมาจับได้เลยตรงนี้ ว่าความเห็นของพระพุทธเจ้าไม่ตรงกับความเห็นของคุณหรอก ความเห็นของคุณ คุณยึดถือของคุณ แล้วเอามาตัวว่าเป็นของพระพุทธเจ้า แล้วก็บอกว่าไม่นับถือความคิดของใครด้วย เอาความคิดของใครมาอ้าง แม้แต่เอาหนังสือมาอ่าน แล้วก็มายืนยันกับหนังสือ แล้วจะให้อ่านหรือไม่ให้อ่านเนี่ย

คุณฟุดอย่างนี้ครูก็นั่นแล้ว ถ้าคุณเองไม่ต้องเอาตำรามาอ่านด้วย คุณจะไปหวังแทนทำไม เขาจะเอาตำรามาอ้างว่าใช่หรือไม่ใช่ คุณก็ปล่อยเขาสิ คุณจะมายุ่งกับเขาทำไม

ไปดูตัวเองสิว่าตัวเองสุดโต่งไปไหม ตรวจให้ดีๆ อาตมาพยายามมาไม่ให้มีข้างไม่ให้มีคู่ พยายามให้ตรงเป็นหนึ่งเลย

หาว่าพวกเราตายไปจะไม่มีนรกสวรรค์ ก็คงจะไม่วิจารณ์อะไรคุณจิรวัดน์ เพราะฟังแล้วคุณไปเรียบเรียงของคุณให้ลงตัวก่อน ก่อนจะมาฟุดกับอาตมา อาตมาฟุดตรงๆ ว่า อาตมาตามที่คุณว่า ตรงนั้นตรงนี้ อาตมาเรียงแถวไม่ได้ เพราะของคุณมันวนไปหมด อาตมาเรียงแถวไม่ได้ อาตมาว่า คุณให้เรียงแถวมาฟุดกับอาตมาบ้าง อาตมาจะพอไปได้เพราะอาตมาไม่ฉลาดเหมือนคุณ คุณไม่เรียงแถวคุณก็รู้จักเส้นตรงได้ อาตมาไม่สู้ อาตมาจะสู้คนที่ทำเส้นตรงได้ แล้วอาตมาฟุดกันได้ คุณยังไม่เข้าแถวที่จะมาเข้าเส้นตรง ตรงนั้นตรงนี้จับมาปนกันละ บอกว่านี่เส้นตรง อาตมาก็จนปัญญาแล้ว

มีความเห็นแสดงมา อาตมาว่าสู้ไม่ได้ อาตมาก็ยอม

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน อานาปานสติอย่างพุทธกับแบบทามิ

_พ่อครูว่า... มาสู่สิ่งที่อาตมาตั้งใจอธิบาย เป็นประเด็นละเอียดลึกซึ้งอยู่มากคือเรื่องของอานาปานสติ

สายหลับตาเข้าใจอานาปานสติอย่างหนึ่ง อาตมาก็เข้าใจอานาปานสติอย่างหนึ่ง

อานาปานสติของพวกที่บอกว่านั่งกายตรงดำรงสติคงมัน แล้วนั่งหลับตาหรือไม่หลับตาก็แล้วแต่ ตรวจเข้าไปอยู่ในภพภายใน ส่วนมากก็หลับตา แล้วก็ไม่ได้เข้าใจแม้แต่พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ที่ท่านออกป่าตั้งแต่ตอนต้น ก่อนที่จะออกมาก็เจอพวกนี้แหละ ซึ่งเป็นมิจฉาทิฐิกันหมดแล้ว หลงว่าผู้ที่บรรลุดองไปอยู่ในป่า ผู้ที่มีจรรยาวิชาสมบัติ คือคนอยู่ในป่า เหมือนอย่างพระพุทธเจ้าท่านตรัสกับ อัมพัญญูมานพที่ศึกษา วิชาจรรยาสมบัติ ศึกษาแต่ในตำรา แต่ตัวเองไม่ได้ปฏิบัติไม่รู้เรื่อง ถกกับพระพุทธเจ้ายาว

ที่นี้อานาปานสติที่อาตมาเข้าใจคือ อานาปานสติที่ลืมนามีสติ มีชีวิตเต็มๆ ธรรมดา ก็คือคนมีลมหายใจเข้าหายใจออก ยังไม่ตาย สามัญปกติชีวิต ไม่ไปจำเพาะกำหนดเอาแต่ว่า ดูแต่

อานาอาปานะ คือ ดูแต่ลมหายใจเข้าออก แต่ผู้ที่ไปนั่งหลับตาสะกดจิต สายพระปาดั้งแล้ว หลับตาแล้ว ลมหายใจเข้า ลมหายใจออกอยู่ในอานาปานสติ ท่านก็ตรัสไว้ชัดว่า นี่คือยังมีกาย ผู้ที่รู้จักลมหายใจเข้าออกข้างจมูกและยังมีความรู้สึกกับลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ออกคือออกมาภายนอก เข้าก็คือเข้าไปภายใน

แต่ผู้ที่นั่งหลับตานั่น ไม่มีลมหายใจ ไม่รู้สึกไม่รู้จัก ไม่รู้สึกกับลมหายใจเข้า ลมหายใจออก แล้ว นี่แหละคือประเด็น

สู่แดนธรรม... ผมว่าเกิดจากการที่ท่านตีความว่า เราจักรับกายสังขาร ท่านก็เลยไปรับสติไม่ให้รู้ลมหายใจเข้าออก

พอครูว่า... ก็เข้าใจคำว่า กาย เป็นข้างนอกอย่างเดียว เพราะฉะนั้น กายสังขารก็คือปรุงแต่งแต่เพียงภายนอก จิตของท่านก็เลยไม่ไปปรุงแต่งด้วยเพราะคำว่า กาย ยังไม่สัมมาทิฐิในสังโยชนข้อที่ 1 นี่คือพวกที่ยังไม่พ้นกาย

เพราะกาย มันแยกข้างนอกข้างในไม่ได้ กาย ต้องมีภายนอกและภายในพร้อมกัน ซึ่งยากมากเลยตรงนี้ แต่ไปเข้าใจว่า กาย คือข้างนอกอย่างเดียว เพราะฉะนั้นเมื่อหลับตาเข้าแล้ว มีแต่ลมหายใจเข้าออกกับความรู้สึก แต่ก็ไปตัดลมหายใจเข้า ลมหายใจออกด้วย เข้าไปอยู่แต่ข้างใน ซึ่งที่จริงก็ยังมีลมหายใจนะ แต่ไม่มีเวหนาร่วมรับรู้ ไม่มีสัญญาาร่วมรับรู้กับลมหายใจออกลมหายใจเข้า ก็ยังไม่ตาย ยังมีลมหายใจเข้าหายใจออกอยู่ แต่ไม่เอาความรู้สึกหรือไปกำหนดหมายกับลมหายใจเข้าออกข้างนอกแล้ว และแม้ภายในก็ไม่ได้เห็นลมหายใจเข้าออกอะไร เขาจะวิปริตไปเป็นนิรมาณกายเลย

บอกว่าให้เดินลมหายใจเข้าลมหายใจออกอยู่ในจิตนั้นแหละ เดี่ยวลมขึ้นลมลง ลมบนลมล่าง เป็นนิรมาณกาย เป็นความสมมุติเนรมิตเอาเอง ซึ่งมันไม่มีความจริงเลยเป็นอุปาทานทั้งสิ้น แล้วการสร้างอุปาทานในจิตขึ้นมา พวกนั่งหลับตานี้ทั้งนั้นเลย

ยกตัวอย่างเช่น ผู้ที่บรรลุสมบุรณ์แบบแล้ว เป็นพระอรหันต์สมบุรณ์แบบจริงๆแล้ว ไม่มีอุปาทานใดๆ นั่งหลับตาเข้า ในความมืดตอนกลางคืนในที่มืด ถ้ามันมีแสงก็จะมีแสงมาวางมันก็จะสะท้อนเข้าไปข้างในอยู่บ้าง

เอาให้ชัดๆ นั่งในที่มืด ดับอยู่ในความมืดจริงๆ หลับตามันก็มีความมืดจะไม่เห็นแสงอะไรเลย ผู้ที่หลับตาลงไปแล้วเห็นแสงอยู่ นั่นคือนิรมาณกาย นั่นคือสมมุตินั่นคือคนอุปาทานยึดผิด ว่ามันยังมีแสงสีมีภาพมีความสว่าง ที่จริงแล้วไม่มี หลับตาแล้วมีแต่ความมืดอย่างเดียว นี่แหละคือวิญญานฐิติข้อที่ 4 สุกกิณหา

กิณหา แปลว่ามีดแปลว่าดำ สุกะ แปลว่า น่าได้ น่ามี น่าเป็น

ผู้ที่มิฉชาติภูลีจะเห็นความมืดความดำยังไม่ได้ แต่เขาก็จะเอาความมืดความดำ หลงแค่ความมืดความดำเป็นนิโรธ นี่คือพวกนั่งหลับตา มิฉชาติภูลีตรงนี้ เพราะฉะนั้นได้แต่ความมืดความดำ ไม่ใช่นิโรธ นิโรธคือกิเลสหมดจากจิต สว่างด้วย เพราะฉะนั้นผู้ที่ชัดเจนว่าสว่างกับมืด กับนิโรธดับกิเลส กิเลสหมด กับยังมี คือยังมีอุปาทานนั่นเอง

เพราะฉะนั้นผู้ที่ยังมีอุปาทาน มิฉชาติภูลี แล้วหลงความมืดเป็นนิโรธจึงผิด ไปหลงอสังขยีสัตว์บ้าง เป็นต้น หรือแม้จะหลง อากิญจัญญายตนะ นิดหนึ่งน้อยหนึ่ง ก็ไม่มี แล้วไปตีความเหมือนอาฬารดาบส ได้แค่มาน 7 ดับ แคะ อากิญจัญญายตนะ ไม่ถึง เนวสัญญานาสัญญายตนะ เหมือนกับอุทกดาบส แต่อาฬารดาบสได้แค่ อากิญจัญญายตนะ นิดหนึ่งน้อยหนึ่งก็ไม่มี ดายมืดอยู่ตรงนั้น แล้วก็ไปเข้าใจว่าเป็นนิโรธ ผิด

แม้แต่อุทกดาบสนิ่งหลับตาแล้วดับได้ตั้ง สุตท้ายหมดฤทธิ์ของความกดดันมันก็แวบขึ้นมา นิดหนึ่งน้อยหนึ่ง เนวส์ญญานาสัญญายตนะ อุทกดาบสจับได้ว่ามันยังไม่มีหมด มันยังมีแวบขึ้นมาเป็นสัญญา แต่เขาก็กดข่มไปอีก เพราะฉะนั้นนิโรธของอุทกดาบสก็ดี จึงเป็นนิโรธของการสะกดจิตดับ แล้วดับได้นานๆ สะกดจิตได้นาน

2 คนนี้ อาฬารดาบส อุทกดาบส อยู่ในสายสะกดจิตได้นาน เพราะฉะนั้นตายไม่มีร่างแล้วเป็นสัมภเวสี จึงอยู่ในนรก ดับไม่รู้ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครปลุก ปลุกก็ไม่ได้ จะอยู่ในจิตอย่างนั้นแหละนานเท่าที่ฤทธิ์แรงที่เขาฝึกได้เก่งที่สุด โทษที่ยกตัวอย่างได้ในศาสนาสมณโคตมก็คืออุทกดาบส อาฬารดาบส เพราะฉะนั้นตายไปสัมภเวสีแล้วนรกมี 2 องค์นี้อยู่ในนรกมีได้นาน จนพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ตายๆ เราคงจะต้อง ปรินิพพานเป็นปริโยสานไปแล้ว ไม่ได้โปรด 2 คนนี้แน่ๆ สุตสงสารเลย

อาตมาก็มีนัยยะเดียวกัน สุตสงสารพวกนี้หลับตาสะกดจิต ก็ต้องพูดย้ำอีกว่า อานาปานสติ นั้น ลืมตา ทุกเวลาที่มีลมหายใจเข้าออกอยู่ ยังมีชีวิต ยังรู้จักทุกสิ่งทุกอย่างแล้วปฏิบัติตามหลักจรรยา 15 วิชชา 8 ไม่ใช่ไปนั่งหลับตาสะกดจิต

วิธีการที่นิ่งหลับตาสะกดจิต มันคนละเรื่องกันกับจรรยา 15 วิชชา 8 มันไม่มีศีล มันดับนิ่งหลับตาเฉย แล้วก็บอกว่ามีศีล มันจะมีศีลที่ไหน คุณไม่ได้เกี่ยวกับสัตว์ ดีไม่ดีหลงผิดด้วยเป็นพระป่าแล้วบอกว่าเก่ง มีบารมีสูง เจอเสือก็ไม่ขบไม่กัดเอา เก่งซะอีก ไปกันใหญ่เลย นี่ก็ว่าเป็นความบรรลุ เหมือนอย่างคนนี้บอกว่าต้องเหาะได้อะไรพวกนั้น เป็นอิทธิปาฏิหาริย์ อาเทศนาปาฏิหาริย์ ซึ่งมันยากเหมือนกัน

สรุปแล้วประเด็นของอานาปานสติของพระป่า เป็นอานาปานสติอยู่ในภพอยู่ในภวังค์ แต่ว่าอานาปานสติของโพธิรักษ์หรือของพระพุทธเจ้านี้ ลืมตาปฏิบัติมีสาระนะ 15 วิชชา 8 อยู่กับทุกคน แต่อ่านจิตในจิต อ่านเวทนาในเวทนา อ่านกายในกาย แยกธรรมะเป็นโลกุตระเป็นโลกียะได้ รู้ธรรมในธรรม

ที่เป็นโลกุตระคือรู้จักกิเลส กิเลสตั้งแต่ภายนอกคือกาย ฉันทังติดข้างนอก ทุเรียนอย่างนี้เป็นต้น ตามันเห็นทุเรียนแล้วมันขึ้นเลยกิเลส ต้องปฏิบัติตัวนี้แหละ เมื่อตาเห็นทุเรียนหรือจมูกได้กลิ่นทุเรียนมันก็ขึ้นเหมือนกัน จนกระทั่งกิเลสที่ไม่ติดยึดแล้วทุเรียน ดากระทบรูปนี้ก็ไม่เห็นไม่มีกิเลส จมูกได้กลิ่นก็ไม่มีการกิเลส ได้ยินเสียงคนพูดว่าทุเรียนเอามาหน่อยนะ ทุเรียนเยอะเยอะเลยก็ไม่ขึ้น หรืออยู่ธรรมดาไม่ขึ้น คนเอาทุเรียนมาแตะลิ้น แต่มันคงอยากหน่อยหรือเอาทุเรียนมาถูกสัมผัสร่างกาย คือเอาหนามทุเรียนมา บอกว่าหนามอะไร เก่งด้วยนะพอจะรู้ว่าหนามทุเรียนด้วย ไม่ใช่หนามไมยราบยักษ์ ไม่ใช่หนามพุดดอ หนามทุเรียน มันมีหลายตุ่มหน้อย บอกว่าทุเรียนแน่ๆ ไม่ใช่ขนุนด้วยเพราะไม่แหลมขนาดนี้ ไม่แทงลึกขนาดนี้เป็นต้นหรือไม่ใช่พริกขี้หนู ก็แยกออกมาสัมผัสก็จะแยก แต่คุณมีกิเลสไหมละ

สัมผัสแล้วแล้วคุณก็รู้ด้วยไม่ต้องไปหลับตา ไม่ต้องไปปิดจมูกไม่ให้ได้กลิ่น ปิดเสียงหรือกรับรู้เต็มๆ อานาปานสติรับรู้เต็มๆ และอ่านกิเลสโดยเฉพาะอาการของกิเลส อาการ ลิงคินิมิต อุเทศ แล้วล้างกิเลส กำจัดกิเลสด้วยปัญญา หรือว่ามันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เป็นอนัตตา

อันนี้เป็นปัญญามากเลยคนที่เห็นไตรลักษณ์ในทุกสิ่ง ภาษาพูดเอาแต่ความจริงปัญญาของคุณมีความเป็นเช่นนั้นไหม คือความรู้ความฉลาดของคุณ มันไม่มีแล้ว มันวางจริงๆ กิเลสมันรู้ด้วยปัญญาอันยิ่งเลยไม่ใช่กดข่ม ปัญญาที่รู้ชัดเจนจริงๆ ว่ามันไม่ใช่ตัวตน มันเกิดขึ้น มันไม่เที่ยงหรือ มันมาหลอกเราอยู่ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เป็นวรรค เป็นครั้งคราว มาอีกก็ยังมีอีก หรือนานอดทนได้หลายครั้งหลายคราว แต่ครั้งคราวที่ไม่หมดจริงๆ มันก็จะยังมาอยู่อีก คุณก็

ต้องพิสูจน์จริงๆเลย เมื่อใดเมื่อใดๆกระทบสัมผัสอีกเมื่อไหร่ เมื่อไหร่ คุณก็กิเลสด้วยปัญญา ขำระกิเลสด้วยปัญญาอันยิ่ง ตายสนิทเลย จนไม่ต้องขำระอีกแล้ว เรียกว่า อปฺปญฺญาภิสังขาร ไม่ต้องใช้ปัญญามาขำระอีกแล้ว อปฺปญฺญะ ไม่ต้องเป็นบุญ ไม่ต้องขำระอีกแล้ว ไม่ต้องใช้หมตบุญแล้ว

อปฺปญฺญะไม่ได้แปลว่าบาป ผู้ไปแปล อปฺปญฺญะว่าบาป ยังเข้าใจพยัญชนะสลับไปสลับมา ยังไม่รู้จักสภาวะที่แท้ของบุญ หรืออปฺปญฺญะว่า มันเป็นเครื่องประหารกิเลสอย่างเดียว มันไม่ใช่ตัววน แต่มันทำงานอย่าง one way traffic เอกังสะ หนึ่งเดียว ไม่มีสองเลย ก่าจัดกิเลสหมดแล้วหมดหน้าที่ ไม่สะสมเป็นสมบัติอะไรที่ไหนอีกเลย อันนี้เข้าใจกันได้ยากมาก ไม่ใช่เล่นๆ

อาตมาอธิบายบุญในคอสัมณเปตยคุณุณิยม เปตยคอสัมณนี้ในหนังสือเราคิดอะไร จนหยุดไปแล้ว จนเอามารวบรวมเป็นเล่ม เปตยคุณุณิยม 3 เล่ม เล่มละ 300, 400 หน้าจะ ก็ติดตามศึกษาให้ดีๆ สิ่งเหล่านี้เป็นของพระพุทธเจ้าที่ลึกซึ้ง ซึ่งมันได้เพี้ยน มันได้ผิด มันได้เลอะไปหมดแล้วมันไม่มีโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้น อาณาปาสติของพระป่าของผู้ที่นั่งหลับตา กับอาณาปาสติของอาตมาที่ยืนยันว่าเป็นของพระพุทธเจ้าพาทำ

พระพุทธเจ้าอยู่ในป่าแรกๆไปปฏิบัติแบบนั่งรับการสะกดจิตหมดคือเพราะตอนนั้นเขามิจฉาทิฏฐิหมด เริ่มแรกยังไม่มีพระพุทธเจ้าอุบัติ ก็เป็นมิจฉาทิฏฐิไปหมดเลย ยังไม่มีสิ่งที่สัมมาทิฏฐิเลย พระพุทธเจ้าจึงต้องอุบัติขึ้นมาแล้วมาเปิดโลก เอาโลกุตระธรรมมาสถาปนาลงไป เริ่มต้นท่านเป็นลิงลมข้าวพองเข้าป่า เสียเวลาอยู่ในป่า 6 ปี บำเพ็ญทุกรกิริยา ซึ่งมันไม่เป็นทางบรรลุนักหนาสาหัส แบบๆไหนๆ ท่านก็ลองกับเขาหมด แต่มันไม่ใช่ จนท่านมาระลึกได้เองว่าสิ่งที่ท่านมีมันถูกต้องหมดแล้ว ในวันขึ้น 15 ค่ำเดือน 6 ตอนอายุ 35 ปี

ระลึกได้ว่า อย่างนี้เองๆ ท่านจึงได้เอา เรื่องนี้ มาสถาปนาลงไปในโลกใหม่ ตอนนั้นมันไม่มีแล้ว ท่านบรรลุลแล้วจึงเริ่มมาประกาศกับพราหมณ์ 5 รูป ท่านได้ระลึกว่า 2 องค์นี้น่าจะสอนได้แต่ท่านไปพบว่าตายแล้ว 7 วัน

จนกระทั่งโกณฑัญญะเป็นผู้บรรลุนคนแรก ศึกษาธรรมะให้ดีๆจะเข้าใจว่า อาตมาไปเอาอะไรมาพูด ไปเอาอะไรมาอธิบาย ในตำรับตำรา แม้แต่ในอรรถกถาจารย์ก็ไม่มีใครมาพูดอย่างที่อาตมาอธิบายสักมุนัยยะสำคัญ อย่างที่พูดละเอียดลออ ไม่มีหрок ในอรรถกถาจารย์ใดๆก็ไม่มี

ที่ไม่มีก็เป็นอจินไตยอีกอย่างหนึ่ง ไม่มีเพราะแม้แต่ในระยะที่จะบันทึกคำสอน แล้วผู้ที่จจะเรียนรู้ตาม จนกระทั่งรู้เป็นอรรถกถาจารย์ รู้ การรู้ของอรรถกถาจารย์มีความผิดเพี้ยนจะมีถูกบ้างส่วนหนึ่ง แต่ผิดเยอะ

ยิ่งมันเป็นยุคที่พระพุทธเจ้าท่านบอกแล้วว่ายุคนี้โลกุตระธรรมไม่ปรากฏ เพราะฉะนั้นต้องมีผู้ที่รู้โลกุตระธรรมมากพอสมควรพอ อย่างอาตมา จึงจะเข้ามาสถาปนาโลกุตระธรรมลงไปได้ แล้วเขาก็มีการย่อนแย้ง จนอาตมาพิสูจน์ว่า ที่ย่อนแย้งนั้นแหละคือความจริง

กระแสนหลักก็ดีผู้ที่นับถือเขาก็ดี ถ้าเขาถูกก่อนอาตมาเขาก็ต้องนำโลกุตระธรรมก่อนอาตมา พวกคุณก็ต้องไปอยู่ทางนั้นแล้ว แต่เขาไม่ใช่ ก็ที่ไม่ใช่ก็เพราะว่าพิสูจน์ถึงสุดยอดสาธารณโภคีสารานียธรรม 6 ไม่ได้ อธิบายวรรณะ 9 ก็ไม่ได้ อธิบายสาธารณียธรรมหรือพิสูจน์ความเป็นวรรณะ 9 พิสูจน์ความเป็นสาธารณียธรรม 6 พิสูจน์ว่ามีพุทธพจน์ 7 สังคมนี้จะมีสาธารณีเย ปิยกรณะ ครุกรณะ สังคหะ อวิวาทะ สามัคคียะ เอกีภาวะ จริงๆ มีคุณลักษณะ 7

ประการนี้แน่นอน มาตรวจสอบสิ ขอภัยไม่ได้ทำทายนะ แต่เป็นเอหิภัสสโกเชื่อเชิญให้มา พิสูจน์ความจริงนี้ได้ ไม่ได้เชิงทำทายนะอะไร อย่าไปเข้าใจผิดเพี้ยน

สรุปอีกทีหนึ่งว่า หลับตา แม้อานาปานสติก็ตาม แม้พวกท่านทั้งหลาย ท่านก็ไม่มีกาย แล้ว มันคิดไปสนิทแล้ว อานาปานสติ อ่านดีๆในพระไตรปิฎกฉบับของพระกัสสปะนี่ก็ตาม ก็ยังบอกเลยว่าต้องมีกาย ไม่มีกาย มันคิดแล้ว แล้วกายนั้น ก็เหลือแต่ลมหายใจเข้าออก เท่านั้น มีความรู้สึกกันอยู่เท่านั้น นอกนั้นปิดหมด ดาก็ไม่เห็น หูก็ไม่ได้ยิน ลิ้นก็ไม่ได้รับรสสัมผัส และต้องข้างนอก ก็ไม่มีรับรู้สักอะไร ไปอยู่ข้างในหมด ปิดหมดเลย

เพราะฉะนั้น อันนี้แม้จะอยู่ในพระไตรปิฎก เล่มพระมหากัสสปะ ก็ยังอดส่ายเกิบไว้ใน อินทริยภาวนาสูตร

_พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๔ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๖

มัชฌิมนิกาย อุปริปัณณาสก

๑๐. อินทริยภาวนาสูตร (๑๕๒)

[๘๕๓] ข้าพเจ้าได้สดับมาอย่างนี้-

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ที่ป่าไผ่ ในนิคมชื่อกัชชังคลา ครั้นนั้นแล อุตตรมาณพ ศิษย์พราหมณ์ปาราสิริยะ เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคยังที่ประทับ แล้วทูลปราศรัยกับพระผู้มีพระภาค ครั้นผ่านการทักทายปราศรัยพอให้ระลึกถึงกันไปแล้ว จึงนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ฯ

[๘๕๔] พอนั่งเรียบร้อยแล้ว พระผู้มีพระภาคได้ตรัสถามดังนี้ว่า ดูกรอุตตระ ปาราสิริยะพราหมณ์แสดงการเจริญอินทริย์แก่สาวกหรือเปล่า ฯ

อ. แสดง พระโคตมผู้เจริญ ฯ

พ. ดูกรอุตตระ แสดงอย่างไร ด้วยประการใด ฯ

อ. ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ ในเรื่องนี้ ท่านปาราสิริยะพราหมณ์แสดงการเจริญอินทริย์แก่สาวกทั้งหลายอย่างนี้ว่า อย่าเห็นรูปด้วยจักขุ อย่าได้ยินเสียงด้วยโสต ฯ

พ. ดูกรอุตตระ เมื่อเป็นเช่นนี้ คนที่เจริญอินทริย์แล้วตามคำของปาราสิริยะพราหมณ์ ต้องเป็นคนตาบอด ต้องเป็นคนหูหนวก เพราะคนตาบอดไม่เห็นรูปด้วยจักขุ คนหูหนวกไม่ได้ยินเสียงด้วยโสต เมื่อพระผู้มีพระภาคตรัสแล้วอย่างนี้ อุตตรมาณพ ศิษย์ปาราสิริยะพราหมณ์ นั่งนิ่ง เกอเขิน คอดก๊กหน้า ขบเข่า หมดปฐิภาณ ฯ

พอครว้า... มันชัดเจนจริงๆ ศาสนาพุทธไม่ได้ให้คนไปปิดหู ปิดตา ปิดการรับรู้ ท่านมหากัสสปะยังเก็บตกหล่นตรงนี้ได้ มีพระอานนทท่านไม่สังกัดทั้งศรัทธาและปัญญา ท่านเก็บหมดทั้งศรัทธาและปัญญา เต็มให้ครบ 500 รูปที่ทำการสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งแรก ก็เลยเป็นพระไตรปิฎกฉบับที่เป็นเชิงศรัทธาเสียมาก เป็นการบอกใบไม้กำมือเดียว แล้วบอกว่าพระสมณโคตมสอนใบไม้กำมือเดียว ไม่ได้สอนพระโพธิสัตว์ แล้วก็ฝากฝังให้พระโพธิสัตว์ต่างๆ มาสืบทอดศาสนาต่อไป แม้อาตมาก็รับฝากฝังไว้ ท่านพอแล้วเมื่อยแล้วปรินิพพานไปก่อนกับด้วย ท่านยังตรัสไว้บอกว่า ท่านจะอยู่ให้เกินหนึ่งกับหรืออยู่ให้ถึงกับก็ได้

ทางศรัทธาหรือทางมหากัสสปะไม่ขัดข้องหรือในคำพูดว่า เราจะอยู่เกินกว่ากับหรือถึงกับก็ได้เขาไม่เกียจหรือเขาก็ชอบ ไม่มีปัญหาที่บันทึกไว้ แต่เราก็เอามา

ขอให้ผู้ที่นั่งหลับตานี้เลิกไปเลยไม่มีใครพูดหรือทักอย่างนี้มีอาตมาพูดจริงๆแล้วย้ำจริงๆว่าโมฆะ แต่การหลับตาแล้วใช้ประโยชน์ได้ไหมใช้ประโยชน์ได้มาก มีอุปการะมาก อุปการะมากคือเป็นผู้ช่วยไม่ใช่ตัวหลัก แล้วช่วยอะไร

1. ได้พักผ่อนแบบสงบจิต มีอุปการะมาก

2. ศึกษาเพิ่มทักษะในเจโตสมณะ และใช้ตรวจอ่าน ภาวะจิตต่างๆ ในภวังค์

3. เอื้อให้ปฏิบัติเตวิชโช (ทบทวน) ได้อย่างดี ตรวจสอบตรวจสอบบัญชีรายได้นุพเพนิวาสานุสติญาณ จตุปปาตญาณ อาสวักขยญาณ หมดสิ้นอาสวะแบบของ พระพุทธเจ้า มี จรณะ 15 วิชชา 8 แล้วเกิดจิต ตกผลึกเป็นสมาธิโต ไม่ใช่หลับตานั่งสมาธิ สมาธิต้องมาจากเจโตปริยญาณ 16 ต้องไล่เรียงได้คู่ไหนคู่ไหน

1. สราคจิต (จิตมีราคะ) 2. วิตราคจิต (จิตไม่มีราคะ) 3. สโทสจิต (จิตมีโทสะ) 4. วิตโทสจิต (จิตไม่มีโทสะ) 5. สโมหจิต (จิตมีโมหะ) 6. วิตโมหจิต (จิตไม่มีโมหะ) 7. สังขิตตจิตต. (จิตเกร็ง-จับตัวแน่น หด คมเคร่งอยู่) . 8. วิกขิตตจิตต. (จิตกระจาย-ดันไป ฟุ้ง จับไม่ติด) 9. มหัคคตจิต (จิตเจริญยิ่งใหญ่อขึ้น) 10. อมหัคคตจิต (จิตไม่เจริญขึ้น) 11. สุตตจิต (จิตมีดีแต่ยังมีดียิ่งกว่านี้-ยังไม่จบ) 12. อนุตตจิต (จิตไม่มีจิตอื่นสูงยิ่งกว่า) . 13. สมาหิตจิต (จิตตั้งมั่นเป็นประโยชน์ดีแล้ว) 14. อสมาหิตจิต (จิตยังไม่ตั้งมั่นไม่เป็นประโยชน์) 15. วิมุตตจิต (จิตหลุดพ้น) 16. อวิมุตตจิต (จิตยังไม่หลุดพ้นสิ้นเกลี้ยง) . (พตปฎ. เล่ม 9 ข้อ 135)

ซึ่งมีความต่าง มีลึงค มีเพศ แยกความต่างให้ออก เรื่องความต่างหรือเพศ หรือลึงค ซึ่งแปลว่าความแตกต่างกัน นี่แหละเป็นความยิ่งใหญ่ที่สุด เช่นผิดหรือถูกเป็นต้น สัมมาทิฐิหรือมิจฉาทิฐิเป็นต้น จริงหรือไม่จริงเป็นต้น สุตท้ายคือมีหรือไม่มีเป็นต้น มันต่างกัน เหลือนิดน้อยนึ่งกับหมดแล้วไม่มีแล้ว ต่างกันนิดน้อยมากเลย คนที่จะมีอภิกายตนะ แยกความละเอียดเล็กน้อยนี้ได้ นี่แหละสำคัญมาก

สู่แดนธรรม... ผมฟังพ่อท่านพูดแล้วจะนึกถึงคนที่มาคอยแย้งว่า ที่พูดมาทั้งหมด มีแต่สมมุติบัญญัติ เขาจะต้องไม่สนใจความแตกต่างของสมมุติบัญญัติเลย พ่อท่านให้รายละเอียดถึงความแตกต่างกัน แสดงว่าพ่อท่านให้ความสำคัญสมมุติสัจจะเป็นอันมาก เพราะพ่อท่านบอกว่า ผู้มีปรมาตมจะไม่มี ความต่าง

พ่อครูว่า... เวลาจะมาทำงาน แต่ต้องมี ปรมาตมสัจจะ ปรมาตมธรรมทรงไว้แล้ว ต้องมีสมมติด้วยตลอดเวลา มีแต่สมมติอย่างเดียวไม่มีปรมาตมมันก็ยิ่งแจ้งอย่างเดียว

เพราะฉะนั้นคำว่า เทวะ หรือภาวะสองนี้ยิ่งใหญ่มาก

ก็ตนเองคุณเข้าใจว่าอรหัตต์คือสมมุติ อาตมาว่ามันลงทะเล ยะเยือกเย็นเกินไปแล้ว มันไปไหนๆแล้ว ปลิวว่อนไปหมดแล้ว คุณไม่รู้ที่จบ จบอรหัตต์หรืออรหัตตผล ตั้งแต่จิตของคุณไปติดสิ่งที่หยาบ คุณก็พิสูจน์ตอนเป็นๆแล้วจะรู้ด้วยการมีปัญญาอันยิ่ง แล้วคุณถ้าไม่มีการมีมากจะมีหยาบใหญ่ชัดเจนมาก ถ้าคุณหลุดพ้นมาได้จะรู้ว่าการหลุดพ้นเป็นอย่างนี้เอง หรือ โอ้โฮ! มันรู้เลย มันรู้ความแตกต่างระหว่างความหลุดพ้นกับความไม่หลุดพ้น วิมุตติกับอวิมุตติ มันยิ่งใหญ่จริงๆ เลย คุณจะรู้ว่า ทำไมเราโง่ขนาดนั้นติดยึดอยู่ได้ มันโอ้โฮ!

มันหยาบใหญ่จริงๆ คนที่ยังไม่มีการมี จะหยาบและเทะ มันจะรู้ว่า กูทำไมโง่ขนาดนี้จะไปติดอย่างนั้นทำไมจะรู้ตัวเองว่าตัวเองไม่ได้สูง เพราะสิ่งที่ติดมันต่ำมาก

คนที่มีบารมีขึ้นมาแล้วไม่ได้ติดมากหรอกที่หยาบและเทะ มันจะรู้เลยว่าตัวเองมีบารมีไปติดอยู่บ้างที่พอรู้บ้างก็ไม่เอาเลย โดยจะต้องปฏิบัติอยู่พักหนึ่ง ปฏิบัติอยู่นานพอสมควรหรือปฏิบัติได้เร็วมาก มันจะรู้ของตัวเองหมดเลย รู้ได้ด้วยตน

ธรรมะของ พระพุทธเจ้า ที่จะสรุป อานาปานสติ ที่ออกป่าหับดา เลิกได้เลย มาใช้เป็นอุปการะ อุปการะนั่งหลับตาก็ 1. ได้พักผ่อน สบาย 2. ศึกษาธรรมะที่เลือบททวนธรรมะต่างๆนานา 3. เติวโข ตรวจสอบลงบัญชีอะไรสำเร็จหรือไม่สำเร็จ 4. เอาพลังไปเล่นฤทธิ์เดช อันนี้ไม่เอาเลย ใช้ 3 อย่างแรกนี้ใช้ ก็เรียกว่าเป็นอุปการะอย่างมาก

สมณะเดินดิน... สรุปจบ